

Sygn. akt IV Ca 542/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Jastrzębski

Sędziowie SO: Mariola Watemborska (spr.), Elżbieta Jaroszewicz

Protokolant: sekr. sądowy Kamila Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko M. S. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego
w C. z dnia 30 grudnia 2016r., sygn. akt I C 738/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 (pierwszym) jedynie w zakresie odsetek w ten sposób, że zasądza ustawowe odsetki od dnia 23 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowe odsetki za opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. oddala apelację w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanego M. S. (1) na rzecz K. W. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IV Ca 542/17

UZASADNIENIE

Powódka K. W. wniosła do Sądu Rejonowego w C. przeciwko pozwanemu M. S. (1) pozew o zapłatę. Domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kwoty 18.200 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia 23.05.2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 26.09.2012 r. zakupiła za kwotę 18.200 zł od pozwanego samochód A. (...). Pozwany miał sprzedać w/w pojazd w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod firmą: M. S. (1) Hurtownia (...). Powódka wskazała, że pozwany w dniu 23 09 2012 r. nabył go od S. K. (1), na potwierdzenie czego wręczył powódce dokument umowy sprzedaży pomiędzy nim, a S. K..

18.12.2014 r. Policja w związku z prowadzonym postępowaniem karnym (1 Ds. 1053/14) zatrzymała jako dowód rzeczowy samochód zakupiony przez powódkę. Z ustaleń tego postępowania wynikało, że samochód zakupiony przez powódkę ma przerobiony numer VIN.

Z dalszych ustaleń Sądu I instancji wynika, że powódka pismem z dnia 7.05.2015 r. odstąpiła od umowy sprzedaży zawartej z pozwanym, z powodu wady prawnej w/w auta. Zdaniem powódki jej skuteczne odstąpienie od umowy powoduje, iż może skorzystać z dyspozycji art. 560 § 2 k.c. zgodnie, z którym jeżeli kupujący odstępuje od umowy z powodu wady rzeczy sprzedanej, strony powinny sobie nawzajem zwrócić otrzymane świadczenia według przepisów o odstąpieniu od umowy wzajemnej. Powódka nadmienila, że nie może zwrócić pozwanemu pojazdu, albowiem został on zgodnie z postanowieniem wydanym w ramach postępowania karnego zwrócony właścicielowi tj. spółce (...) w B..

W dniu 30.06.2015 r. w sprawie I Nc 881/15 został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym Sąd Rejonowy w C. uwzględnił roszczenie zgłoszone w pozwie. W złożonym sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zażądał zawieszenia postępowania do czasu rozstrzygnięcia sprawy karnej prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w B. pod sygn. 1 Ds. 1053/14. W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł, że dochował należytej staranności w sprawdzeniu czy auto nie jest obciążone wadą prawną. W ocenie pozwanego dopiero opinia biegłego sądowego pozwoli na ustalenie czy faktycznie w samochodzie objętym pozwem istnieje wada prawna w postaci przerobionych numerów VIN. Zdaniem pozwanego, pomimo tego, że to on widnieje jako sprzedawca samochodu to faktycznie roszczenia powinny być kierowane do A. O. (1), Ł. W. względnie do S. W., albowiem to oni sprowadzili A. (...) z zagranicy.

Według Sądu Rejonowego, w dniu 23.09.2012 r. S. K. (2) sprzedał na rzecz Hurtowni (...) w C. samochód osobowy marki A. (...), za kwotę 4.000 Euro. W umowie został wskazany nr VIN pojazdu (...), natomiast w dniu 26.09.2012r. powyższy samochód został sprzedany za kwotę 18.200 zł. W fakturze VAT nr (...) z dnia 26.09.2012 r. jako sprzedawcę określono Hurtownię (...) w C., a jako kupującego K. W.. Faktura została podpisana przez M. S. (1). Cena 18.200 zł została przez powódkę uiszczona, zaś w/w samochód został jej wydany. Czynności związane z przedstawieniem auta do oględzin, jego wydania i odbioru ceny dokonywał S. W. pracownik M. S. (1), który działał za wiedzą i zgodą swego pracodawcy M. S. (1). K. W. przy zakupie auta towarzyszył jej kuzyn R. L. (1).

Ustalił Sąd Rejonowy ponadto, iż parę razy zdarzyło się, że A. O. (1) i Ł. W. sprzedali sprowadzone przez siebie auta S. W.. Pojazdu A. (...), który nabyła K. W. w/w nie sprzedali S. W..

Bezsporne w sprawie było także to, że w dniu 27.09.2012r. Starosta (...) wydał K. W. kartę pojazdu do w/w auta. Tablice rejestracyjne o nr (...) zostały wydane wraz z prawomocną decyzją o stałej rejestracji tego pojazdu z dnia 30.10.2012 r. w dniu 18.12.2014 r. Policja w B. w ramach sprawy karnej -1 Ds. 1053/14 wydała postanowienie w przedmiocie zatrzymania jako dowód rzeczowego pojazdu – A. (...) o nr VIN (...) i nr rejestracyjnym (...).

K. W. po zatrzymaniu w/w pojazdu skontaktowała się najpierw z S. W. i to od niego chciała zwrotu pieniędzy, a gdy ich nie otrzymała skierowała do M. S. (1) oświadczenie z dnia 7.05.2015 r. o odstąpieniu od umowy sprzedaży jaką zawarła w dniu 26.09.2012 r., powołując się na wadę prawną pojazdu A. (...). W odstąpieniu od umowy wskazała, że oczekuje zwrotu 18.200 zł. w terminie 14 dni od otrzymania przez M. S. pisma. M. S. pismo to otrzymał w dniu 8.05.2015 r.

Ustalono także, że w dniu 15.06.2015 r. Starosta (...) decyzją uchylił swą decyzję o stałej rejestracji w/w auta. A. (...) o nr rej. (...) ma przerobiony nr VIN. Pierwotny numer – naniesiony fabrycznie to (...), numer przerobiony to: (...). Numer fabryczny zeszlifowano i naniesiono numer fałszywy. W chwili obecnej przed Sądem Rejonowym w C. toczy się postępowanie karne, które jest kontynuacją postępowania jakie prowadziła Policja w B., pod sygn. akt 1 Ds. 1053/14. M. S. (1), S. W., A. O. (1), Ł. W. zasiadają na ławie oskarżonych.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał żądanie pozwu za zasadne i wyrokiem z dnia 30 grudnia 2016r. zasądził od pozwanego na rzecz pozwanej kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty, ustalił jednocześnie, że pozwany przegrał sprawę wobec czego zobowiązany jest zwrócić powódce koszty procesu.

Sąd Rejonowy zwrócić uwagę, iż w świetle dokumentu przedłożonego przez powódkę (faktury VAT – k. 11) oczywistym jest, że strony łączyła umowa sprzedaży, dokonana w ramach przedsiębiorstwa prowadzonego przez pozwanego.

Pozwany wskazał, że zasadniczym asortymentem jaki sprzedaje nie są samochody, a są one sprzedawane niejako przy okazji w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Hurtownia (...). W świetle w/w faktury oczywistym dla Sądu I instancji było, że pozwany otrzymał od powódki 18.200 zł, a powódka stała się właścicielem samochodu A. (...).

Sąd nie dał wiary pozwanemu i świadkowi S. W. co do tego, że to Pan W. był faktycznie sprzedawcą tego auta. Zdaniem sądu S. W. jako pracownik pozwanego był osobą jedynie pośredniczącą w sprzedaży A. (...) faktycznie należącego do pozwanego. To pozwany w świetle umowy sprzedaży nabył w/w samochód na terenie N.. W kontekście powyższego niemożliwym jest przyjęcie, aby to S. W. mógł skutecznie przenieść prawo własności tego auta na powódkę. Zeznania świadków Ł. W. i A. O. (1) nie dawały natomiast podstaw do przyjęcia, że to S. W. sprzedawał (jako właściciel) to auto, gdyż świadkowie ci zeznali, że nie kojarzą przedmiotowego auta, wśród innych pojazdów jakie dostarczali kilka razy W..

Sąd Rejonowy zaznaczył przy tym, że z dużą dozą ostrożności podchodzi do zeznań pozwanego i w/w świadków albowiem są oni oskarżeni w sprawie karnej, jak się toczy przed Sądem Rejonowym w C.. W ocenie sądu mają oni zatem interes (wyrażający się w chęci uniknięcia odpowiedzialności karnej) w przedstawianiu sprawy cywilnej w sposób jak najbardziej dla siebie korzystny.

Na skutek zaoferowanego przez stronę powodową dowodu z opinii biegłego sądowego została sporządzona pisemna opinia, w której biegły stwierdził, że sprzedany powódce samochód posiada przerobione numery VIN. Opinia jest jasna, rzetelna i wyczerpująco udziela odpowiedzi na postawione zagadnienie. Pozwany jej nie kwestionował. W kontekście powyższego oczywistym dla Sądu Rejonowego było, że auto objęte pozwem jest obarczone wadą prawną w rozumieniu art. 556³ k.c. Z racji tejże wady (tj. przynależności A. (...) do innego właściciela aniżeli pozwany) powódka mogła skutecznie od umowy odstąpić (art. 560 k.c.).

Odstąpienie od umowy sprzedaży nastąpiło poprzez złożenie oświadczenia w formie pisemnej z zachowaniem terminu określonego art. 576 k.c. Oświadczenie to dotarło do pozwanego w dniu 8.05.2015 r., a o wadzie prawnej A. (...) powódka dowiedziała się w grudniu 2014 r. w momencie otrzymania postanowienia, którym zatrzymano kupiony przez nią samochód jako dowód rzeczowy na potrzeby prowadzonego postępowania karnego, w którym to postanowieniu wskazano jednocześnie, że pojazd zostanie zwrócony właścicielowi – jednostce organizacyjnej na terenie N..

W razie skutecznego odstąpienia jednej ze stron od umowy zgodnie z regulacją art. 494 k.c. strony zwracają sobie wzajemnie to co w zamian za swoje świadczenie w wykonaniu umowy otrzymały. W niniejszej sprawie pozwany zatem powinien zwrócić powódce 18.200 zł z odsetkami.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok apelacją, domagając się jego zmiany, poprzez oddalenie powództwa w całości. Nadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu za obie instancje. Skarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci:

faktury Vat – poprzez uznanie, że pozwala ona na ustalenie stron umowy sprzedaży, podczas gdy nie jest ona tożsama z umową sprzedaży i nie może jej zastępować, a w rezultacie nie może potwierdzić, że stronami stosunku prawnego są osoby widniejące na tym dokumencie;

zeznań świadków S. W., Ł. W., A. O. (2), R. L. (1) oraz zeznań stron, poprzez uznanie, że stroną umowy był pozwany, a nie S. W.;

- art. 535 k.c., poprzez przyjęcie, że stroną umowy jest M. S. (1), podczas gdy wszelkie przesłanki wynikające z tego przepisu zostały spełnione przez S. W.;

- art. 556³ k.c. w zw. z art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta, poprzez jego błędne zastosowanie, mimo iż nie ma on zastosowania do umów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy;
- art. 481 § 2 w zw. z § 1 k.c., poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odsetek ustawowych za okres od dnia 1 stycznia 2016r. zamiast odsetek ustawowych za opóźnienie;

Powódka w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego generalnie jako bezzasadna podlega oddaleniu jedynie w zakresie zarzutu naruszenia art. 481 k.c. Sądowi Rejonowemu umknęła zmiana treści art. 481 k.c., która weszła w życie dniem 1 stycznia 2016 roku, wobec czego dokonano zmiany orzeczenia w zakresie odsetek za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że mając na uwadze treść art. 382 k.p.c., sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., II CKN 704/97 - za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest więc przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia stanu faktycznego, stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku, były prawidłowe. Sąd I instancji właściwie ocenił zebrany materiał dowodowy, kierując się przy tym zasadami logicznego rozumowania. Dokonał także prawidłowej oceny merytorycznej zgłoszonego przez powódkę roszczenia. W konsekwencji, zarzuty podniesione w treści apelacji, w ocenie Sądu II instancji, stanowiły jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i stanowiskiem Sądu Rejonowego.

Zważyć należy, że pozwany oparł apelację na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie błędnej i niewszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co - jego zdaniem - miało doprowadzić do poczynienia przez Sąd Rejonowy mylnego ustalenia, że to M. S. (1) był stroną zawartej z powódką umowy sprzedaży samochodu osobowego.

Należy mieć na uwadze, iż zgodnie z treścią - wyrażającego obowiązującą w polskiej procedurze cywilnej zasadę swobodnej oceny dowodów - art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału - swobodna ocena dowodów odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Mają być one ocenione konkretnie i w związku z całym zebrany materiał dowodowy. Jest to podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (orzeczenie Sądu Najwyższego z 16 lutego 1996 r., II CRN 173/95, nie publ.). W orzeczeniu z 10 czerwca 1999 roku, wydanym w sprawie II UKN 685/98 (OSNAPIUS 2000, nr 17, poz. 655) Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Jednocześnie przysługujące sądowi prawo swobodnej oceny dowodów musi być tak stosowane, aby prawidłowość jego realizacji mogła być sprawdzona w toku instancji. Dlatego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego,

to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

Zdaniem Sądu II instancji, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego. To z kolei czyni zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. gołosłownym.

Wywodom Sądu I instancji nie można zarzucić dowolności, ani przekroczenia granic logicznego rozumowania. Sąd odniósł się do podniesionych przez stronę w toku sprawy zarzutów. Wskazał fakty, które uznał za udowodnione i na których oparł swoje rozstrzygnięcie. Odniósł się do całego zaproponowanego przez stronę materiału dowodowego, wyjaśniając motywy, którymi się kierował. Przy rozstrzygnięciu posiłkował się sporządzoną na potrzeby niniejszego procesu opinią biegłego sądowego, którą zasadnie uznał za jasną, rzeczową, logiczną i popartą wysoko kwalifikowaną wiedzą sporządzającego ją specjalisty. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podzielił zaprezentowane w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia stanowisko Sądu Rejonowego. Nie znalazł przy tym podstaw do jego zakwestionowania w oparciu zarzuty, na których oparł apelację skarżący. Podkreślenia wymaga, że Sąd Rejonowy, opierając się na doświadczeniu życiowym i logice, w sposób całościowy i pozbawiony jakiegokolwiek dowolności – prawidłowo - zinterpretował zaproponowany przez strony materiał dowodowy.

Apelacja złożona przez pozwanego opierała się na twierdzeniu, że to nie M. S. (1) – jak przyjął Sąd I instancji - lecz jego pracownik S. W. był sprzedawcą spornego pojazdu. Pozwany swoje stanowisko wykazywał, powołując się na zeznania świadków: S. W., Ł. W. A. O. (1) i R. L. (2) i swoje złożone w charakterze strony.

Należy w tym miejscu zauważyć, że nie umknęło Sądowi II instancji, iż S. W., Ł. W. i M. S. (1), występują w charakterze oskarżonych toczy się obecnie przed Sądem Rejonowym w C. (sygn. II K 213/16) postępowaniu karnym, w którym zarzucono im udział w procederze sprzedaży pochodzących z kradzieży samochodów osobowych oraz wystawianie fikcyjnych faktur Vat, potwierdzających zbycie należących do M. S. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Hurtownia (...) pojazdów, ze świadomością, że nigdy nie były one jego własnością i pochodziły z kradzieży. Co wymaga podkreślenia, przedmiotem rzeczonego procesu jest m.in. dokonana w dniu 26 września 2012 roku sprzedaż samochodu A. (...), objętego niniejszym postępowaniem. Z tego też względu, do zeznań pozwanego i ww. świadków należało podchodzić z wyjątkową ostrożnością, mając na uwadze fakt, iż w związku ze swoją rolą w sprawie II K 213/16, mają interes w przedstawianiu okoliczności spornej transakcji w sposób, jak najbardziej dla siebie korzystny.

Pozwany starał się również bronić wskazując, że przedłożona przez stronę powodową faktura Vat za zakup spornego pojazdu, nie może być uznana za dowód potwierdzający, że to właśnie M. S. (1) był jego zbywcą.

W ocenie Sądu Okręgowego ww. zarzuty pozwanego nie zasługiwały na uwzględnienie. Apelujący zdaje się bowiem nie dostrzegać, iż dokonując ustaleń stanu faktycznego, sąd bierze pod uwagę cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, a nie pojedynczy, zaoferowany przez jedną ze stron dowód.

W realiach rozpoznawanej sprawy, wnioski płynące z przeprowadzonych dowodów jednoznacznie potwierdzają wersję zdarzeń przedstawioną przez stronę powodową. Począwszy bowiem od umowy zakupu pojazdu A. (...) z dnia 26 września 2012 roku, na której obok pieczęci firmowej pozwanego (Hurtownia (...) M. S. (1) (...)-(...) C. ul. (...), tel. (...), NIP (...), REGON (...)), znajduje się również jego podpis, poprzez zawartą na terenie N. umowę zakupu pojazdu z dnia 23 września 2012 roku, na której także znajduje się niekwestionowany przez pozwanego podpis oraz pieczęć firmy (...).

Mając powyższe na uwadze, nie sposób przyjąć, iż pozwany nie brał udziału w ww. procederze. Skoro bowiem w opisanych dokumentach widniał, jako właściciel samochodu A. (...), fakt zakupu pojazdu od obywatela N. poświadczył swoim własnoręcznym podpisem. Co wymaga podkreślenia, pozwany w sprzecznie od nakazu zapłaty oświadczył, że

ów pojazd jeszcze przed sprzedażą powódce, został sprawdzony pod kątem legalności jego pochodzenia i w momencie jego zbycia nie było podstaw by przypuszczać, że posiada wady prawne. Rodzi się w tym miejscu pytanie, czy apelujący posiadałby tego typu wiedzę, gdyby nie brał udziału w sprzedaży rzeczzonego auta i czy zadałby sobie trud poczynienia ustaleń w tym zakresie, gdyby nie miał otrzymać żadnych korzyści finansowych z dokonanej transakcji.

Powyższego nie zmienia fakt, iż M. S. (1) nie brał osobistego udziału w okazaniu powódce spornego pojazdu, negocjacjach cenowych, a następnie jego wydaniu. Nie budzi bowiem wątpliwości fakt, iż S. W., który przeprowadzał te czynności, jest pracownikiem powoda, zatrudnionym w Hurtowni (...) M. S. (1) w C.. A jak wykazało postępowanie dowodowe, w ramach ww. działalności gospodarczej, pozwany wielokrotnie sprzedawał sprowadzane z zagranicy samochody marki A. - na stronie internetowej wymieniającej komisję samochodową w C. pod pozycją (...) figuruje Hurtownia (...) M. S. (1). Pozwany w internecie zamieszczał oferty dotyczące kupna - sprzedaży pojazdów.

Za całkowicie niewiarygodne Sąd II instancji uznał twierdzenia M. S. (1), o rzekomej „pomocy Panu W.”, jako jego pracownikowi, poprzez podpisywanie przedstawionych mu do podpisu umów dotyczących sprzedaży aut sprowadzanych z N.. Pozwany jako przedsiębiorca, a więc profesjonalista w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, zobowiązany jest do należytej staranności we wszystkich podejmowanych działaniach. Przy czym stopień wymaganej od niego staranności, jest zdecydowanie wyższy niż w przypadku osoby fizycznej niebędącej przedsiębiorcą. Skoro więc pozwany, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, w dokumentach kierowanych do organów administracyjnych i skarbowych oraz osób fizycznych, deklarował swoje uprawnienia do spornego pojazdu i dokonane względem niego czynności prawne, to nie może w ramach niniejszego postępowania twierdzić, że nigdy nie był jego właścicielem i w szczególności nie sprzedał go powódce. Wystawione przez niego dokumenty świadczą bowiem o czymś zupełnie innym.

Pozwany nie kwestionował, że nabyty przez powódkę samochód miał istotną wadę prawną. Nie kwestionował również wysokości żądanego przez powoda świadczenia. W tej sytuacji Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji, o zasadności i skuteczności skorzystania przez K. W. z uprawnienia do odstąpienia od umowy sprzedaży. Wobec powyższego obowiązkiem pozwanego było zwrócić K. W. żądaną w pozwie kwotę.

Zgodzić się natomiast należy z apelującym pozwanym, że w przedmiotowej sprawie winny mieć zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego o rękojmi za wady prawne w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 grudnia 2014r. tj. art. 556 § 2 k.c. a nie jak przyjął Sąd Rejonowy art. 556³ k.c. nie zmienia to jednak sytuacji, że mimo naruszenia w/w przepisu wyrok w tym zakresie odpowiada prawu.

Sąd Okręgowy uwzględnił apelację jedynie w zakresie zarzutu naruszenia art. 481 k.c. Sądowi Rejonowemu umknęła bowiem zmiana treści art. 481 k.c., która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku. Stąd też na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł, jak w punkcie 1 sentencji.

Na podstawie art. 385 k.p.c., apelacja podlegała oddaleniu w pozostałym zakresie (punkt 2 sentencji).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (punkt 3 sentencji).